

[Ib Nørlund.]

i Sydvietnam har bestandig og konstruktivt vist en sådan vilje og går ubetinget ind for Parisaftalerne, medens Thieu-styret søger at lægge dem for had. Saigon-styret havde ikke kunnet opretholde en sådan stilling uden USA-administrationens aktive støtte. Præsident Nixon har også i denne sag optrådt med den form for ordholdenhed, der som bekendt vækker opmærksomhed hver dag. 85 pct. af Saigon-regeringens budget betales af USA. Der sendes ny militær udrustning i strid med aftalerne, ikke mindst de fly, som i grupper på op til 200 anvendes til angreb af Thieu imod andre dele af Vietnam.

Sidst har Saigon afbrudt forhandlingerne om ikraftsættelse af Parisaftalerne. Derved er der skabt et skæbnesvangert tomrum, som kan føre til det værste. Den Provisoriske Revolutionære Regering har svaret med at foreslå et 6 punkts program af konstruktive foranstaltninger til at gennemføre Parisaftalernes bestemmelser, begyndende med praktiske forslag til sikring af indstilling af skydningen.

Over for denne situation må alle, som går ind for fred i Vietnam, reagere; det gjorde den danske regering jo i sin tid, om end langsommeligt. Det mindste, man kan gøre, er at støtte fredsbestræbelserne ved nu at anerkende den Provisoriske Revolutionære Regering. Det burde for længst være sket, idet denne regerings rolle som medunderskriver af Parisaftalerne gjorde anerkendelse selvfølgelig, men når kravet tidligere har været rejst, er det blevet afvist med de mærkeligste søforklaringer. Nu kan et sådant skridt have virkning som advarsel til dem, som tænker på en ny optrapning af krigen i Vietnam.

Har regeringen gjort sig sådanne overvejelser — eller agter den at gøre det?

Udenrigsministeren (Guldberg):

Under folketingets udenrigspolitiske debat den 21. marts 1974 havde jeg lejlighed til at besvare et lignende spørgsmål fra hr. Gert Petersen, og jeg sagde ved den lejlighed — det findes i Folketingstidende 1973-74, sp. 3997 — at „vi står på en anerkendelsespolitik, som forudsætter, at anerkendelse hviler på objektive og folkeretlige kriterier, og som er disse, at vi kan anerkende en re-

gering, som udøver en effektiv myndighed på et fast, afgrænset territorium, som den gør krav på at . . . repræsentere. Dette må være betingelserne, og vi står meget fast på disse betingelser, fordi det er klart, at i det øjeblik vi af sympati- eller antipatigrunde vil begynde at afvige fra dette, så kaster vi os ud i noget ganske uoverskueligt og svingende, som i det lange løb vil vise sig ikke at være en linje, vi kan holde fast på.“

Hr. Ib Nørlund synes at være af den opfattelse, at en dansk anerkendelse kunne bidrage til at sikre Parisaftalernes gennemførelse. Bortset fra at anerkendelse af de stridende parter ikke er foreskrevet i disse aftaler, er regeringen ikke enig med hr. Ib Nørlund heri. Hvad der derimod efter regeringens opfattelse, som senest har fundet udtryk i *communiquéet* fra det nordiske udenrigsministermøde i København i april i år, kræves for at tilvejebringe fred i Vietnam, er, at fredsftalerne nøje iagttages af alle parter.

Ib Nørlund (DKP):

Som sagt ved jeg godt, at spørgsmålet om anerkendelse har været rejst før, og jeg mener ikke, man kan anerkende de begrundelser for afvisningen, som ministeren giver. Der er tale om, at den Provisoriske Revolutionære Regering udøver en effektiv myndighed over et fast afgrænset territorium, som også selve Parisaftalerne bygger på.

Men når jeg rejser spørgsmålet, er det, fordi der er nye momenter, nemlig at nu står spørgsmålet sådan, at den danske regering anerkender det styre, som tilstræber en ny udfoldelse af krigshandlingerne, men ikke dem, der går ind for modsatte foranstaltninger. Jeg ved ikke, om man kan udlægge udenrigsministerens svar sådan, at det betyder, at man så i det mindste kunne tænke sig at understøtte det 6 punkts program, som er fremsat af den Provisoriske Revolutionære Regering — jeg skal kort erindre om, hvad det består af:

For det første indstilling af skydningen, for det andet tilbagelevering af fanger, for det tredje sikring af befolkningens demokratiske friheder, for det fjerde sammenkaldelse af Rådet for National Forsoning, for det femte frie valg og for det sjette en regulering af spørgsmålet om væbnede styrker.